

UZASADNIENIE

T. M. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 26 czerwca 2013 roku w P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Bank (...) S.A. z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu umowy kredytu odnawialnego nr (...) w wysokości przyznanego limitu w kwocie 1.500 zł zawartej na dane D. K. (1) poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego banku w błąd co do osoby rzeczywistego kredytobiorcy oraz zamiaru spłaty zobowiązania, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 5 marca 2009 roku sygn. akt VII K 726/06

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniu 26 czerwca 2013 roku w P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Bank (...) S.A. z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu umowy kredytu odnawialnego nr (...) w wysokości przyznanego limitu w kwocie 2.000 zł zawartej na dane D. K. (1), poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego banku w błąd co do osoby rzeczywistego kredytobiorcy oraz zamiaru spłaty zobowiązania, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 5 marca 2009 roku sygn. akt VII K 726/06

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w dniu 7 listopada 2013 roku w P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Bank (...) S.A. z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu umowy kredytu odnawialnego nr (...) w wysokości przyznanego limitu w kwocie 1.000 zł zawartej na dane D. K. (1), poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego banku w błąd co do osoby rzeczywistego kredytobiorcy oraz zamiaru spłaty zobowiązania, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 5 marca 2009 roku sygn. akt VII K 726/06

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w dniu 12 listopada 2013 roku w P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Bank (...) S.A. z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu zawartej w dniu 8 listopada 2013 roku na dane D. K. (1) umowy kredytu gotówkowego nr (...) w wysokości 39.801,38 zł, poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego banku w błąd co do osoby rzeczywistego kredytobiorcy i zamiaru spłaty zobowiązania oraz podrabiając podpis o treści (...), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 5 marca 2009 roku sygn. akt VII K 726/06

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

V. w dniu 12 grudnia 2013 roku w P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Bank (...) S.A. z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu zawartej na dane D. K. (1) umowy kredytu gotówkowego nr (...) w wysokości 1.926 zł, poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego banku w błąd co do osoby rzeczywistego kredytobiorcy i zamiaru spłaty zobowiązania, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 5 marca 2009 roku sygn. akt VII K 726/06

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2016 roku, w sprawie sygn. akt II K 467/15 Sąd Rejonowy w Pabianicach w miejsce zarzucanych w punktach I, II, III, V czynów uznał za winnego tego, że:

a) w dniu 26 czerwca 2013 roku w P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Bank (...) S.A. z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu umowy kredytu odnawialnego nr (...) w wysokości przyznanego limitu w kwocie 1.500 zł zawartej na dane D. K. (1), poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego banku w błąd co do osoby rzeczywistego kredytobiorcy oraz zamiaru spłaty zobowiązania, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne czym wyczerpał dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

b) w dniu 26 czerwca 2013 roku w P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Bank (...) S.A. z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu umowy kredytu odnawialnego nr (...) w wysokości przyznanego limitu w kwocie 2.000 zł zawartej na dane D. K. (1), poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego banku w błąd co do osoby rzeczywistego kredytobiorcy oraz zamiaru spłaty zobowiązania, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne czym wyczerpał dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

c) w dniu 7 listopada 2013 roku w P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Bank (...) S.A. z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu umowy kredytu odnawialnego nr (...) w wysokości przyznanego limitu w kwocie 1.000 zł zawartej na dane D. K. (1), poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego banku w błąd, co do osoby rzeczywistego kredytobiorcy oraz zamiaru spłaty zobowiązania, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne czym wyczerpał dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

d) w dniu 12 grudnia 2013 roku w P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Bank (...) S.A. z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu zawartej na dane D. K. (1) umowy kredytu gotówkowego nr (...) w wysokości 1.926 zł, poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego banku w błąd, co do osoby rzeczywistego kredytobiorcy i zamiaru spłaty zobowiązania, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne czym wyczerpał dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

oraz uznając, iż czynów z pkt 1 a – 1 d oskarżony dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., działając w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, zanim zapadł pierwszy wyrok chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu T. M. karę 1 roku pozbawienia wolności.

W miejsce czynu opisanego w punkcie IV. Sąd Rejonowy uznał oskarżonego T. M. za winnego tego, że w dniu 12 listopada 2013 roku w P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Bank (...) S.A. z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu zawartej w dniu 8 listopada 2013 roku na dane D. K. (1) umowy kredytu gotówkowego nr (...) w wysokości 39.801,38 zł, w ten sposób, że w celu użycia za autentyczny podrobił dokument w postaci wniosku o udzielenie kredytu gotówkowego poprzez własnoręczne nakreślenie podpisu o treści (...), który to dokument mający istotne znaczenie dla uzyskania kredytu przedłożył w Banku (...) S.A. z siedzibą w G. wprowadzając w błąd pokrzywdzony bank co do autentyczności i rzetelności dokumentu, osoby rzeczywistego kredytobiorcy i zamiaru spłaty zobowiązania, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne czym wyczerpał dyspozycję art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 91 § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łącząc jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego w pkt 1a-d oraz w pkt 2 niniejszego wyroku wymierzył oskarżonemu łączną karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego T. M. obowiązek naprawienia pozostałej części szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Banku (...) S.A. z siedzibą w G. kwoty 6367,86 zł w związku

z przypisaniem czynów w punkcie 1 a-d niniejszego wyroku oraz kwoty 38983,39 zł w związku z przypisaniem czynu w punkcie 2 niniejszego wyroku, a także zwolnił oskarżonego w całości od kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Wyrok Sądu Rejonowego zaskarżył w całości apelacją obrońca T. M. zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na bezzasadnym przyjęciu, że:

- oskarżonemu T. M. w chwili popełnienia przypisanego mu czynu towarzyszył zamiar niespłacania kredytu, w sytuacji gdy oskarżony proporcjonalnie do możliwości finansowych spłacał zaciągnięte na nazwisko D. K. kredyty, a zatem przyjąć należy, iż oskarżony zamierzał spłacać zaciągnięte kredyty,

- na skutek informacji przesłanej przez bank do rodziny D. K. o konieczności nadesłania aktu zgonu wyszedł na jaw przestępczy proceder oskarżonego, w sytuacji gdy to właśnie oskarżony zadzwonił do banku z informacją o zgonie kredytobiorcy, które to działania pociągnęło za sobą skutek w postaci skontaktowania się przez D. K. z działem windykacji banku,

2. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na oparciu treści wyroku na selektywnie wybranym materiale dowodowym z pominięciem wyjaśnień oskarżonego w zakresie powodów, które popchnęły oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów, a to konieczności wypełnienia założonych przez pokrzywdzonego pracodawcę planów sprzedaży, która to dowolna, sprzeczna z zasadami prawidłowego rozumowania i nie oparta na wiedzy i doświadczeniu życiowym ocena materiału dowodowego doprowadziła do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna i jako taka nie mogła odnieść postulowanego w niej skutku w postaci uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W ocenie autora apelacji zebrane w sprawie dowody winny prowadzić do innego wniosku niż ten, do którego doszedł Sąd wyrokujący w sprawie, a mianowicie do uznania, że zachowanie oskarżonego nie wypełniło znamion inkryminowanego czynu zabronionego, nadto nie uwzględniono wszystkich okoliczności, szczególnie faktu, że oskarżonemu w chwili popełnienia przypisanego czynu nie towarzyszył zamiar niespłacania kredytów.

Sąd odwoławczy dokonując analizy zaskarżonego rozstrzygnięcia nie stwierdził jednak aby Sąd meriti dopuścił się obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia, ani błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę. Sąd Rejonowy w sposób rzetelny i kompletny zebrał materiał dowodowy, wnikliwie go rozważył, a swoje stanowisko właściwie uzasadnił. Ocena zgromadzonych dowodów mieści się w granicach uprawnień wynikających z art. 7 k.p.k. uwzględniając przy tym treść art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Tok rozumowania przedstawiony w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jest czytelny i poprawny logicznie, nie zawiera sprzeczności i dwuznaczności, zaś wywiedzione ostatecznie wnioski oparte zostały w całości na przesłankach wynikających z materiału dowodowego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zawartego w apelacji obrońcy zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych odnośnie chronologii zdarzeń zawierania umów bankowych, ich dalszej realizacji oraz postawy oskarżonego – to wbrew twierdzeniom apelującego, nie działanie T. M. doprowadziło do ujawnienia przestępczego procederu, ale mężczyzna, na którego były te umowy zawierane skontaktował się z bankiem zaniepokojony informacją, iż bank żąda jego aktu zgonu. Informacja o zgonie D. K. (1) wypłynęła wprawdzie od oskarżonego, ale właśnie próba weryfikacji tego

faktu podjęta przez bank spowodowała, że D. K. (1) skontaktował się z działem windykacji, gdzie uzyskał informację o stanie swojego zadłużenia.

Sąd pierwszej instancji z dużą starannością ocenił relacje wszystkich świadków w zakresie okoliczności dotyczących zawierania umów i korzystania z rachunków bankowych zawieranych na rzecz D. K. (1). Ocena zeznań kluczowych świadków tj. D. K. (1) i Ł. W. jest pełna, logiczna i mieści się w ramach art. 7 k.p.k., a nadto koresponduje z zebrany w sprawie pozaosobowym materiałem dowodowym w postaci dokumentacji kredytowej. Nie budzi żadnej wątpliwości fakt, że oskarżony działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegającej na uzyskaniu kredytów doprowadził Bank (...) z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem zawierając umowy kredytowe na dane D. K. (1). Taką korzyść stanowiła zarówno realizacja założeń sprzedaży produktów bankowych jako pracownika banku, jak i uzyskanie przez oskarżonego kredytów, których w swoim imieniu by nie uzyskał.

W tym miejscu zasadnym jest podkreślenie, iż stawiając zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 7 k.p.k. należy wskazać jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów Sąd I instancji (wyrok SN z 10 maja 2005 r., WA 10/05 OSN w SK 2005/1/947). Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego w tej mierze poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez Sąd błędu w ustaleniach faktycznych (wyrok SN z dnia 24 marca 1975 r., II KR 355/75, OSNGP 9/75, poz. 84, s. 12).

Nieprawdziwe jest twierdzenie skarżącego obrońcy, iż z zebranego materiału dowodowego nie wynika aby Sąd Rejonowy nie uwzględnił wyjaśnień oskarżonego i nie ustalił motywów jego działania. Nie ma wątpliwości, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Działanie oskarżonego było dwutorowe. W pierwszej kolejności wprowadził w błąd D. K. (1) co do rzeczywistego celu dla którego zawierał umowy posługując się jego danymi. Pośredniczył w zawieraniu umów, których wbrew uzgodnieniom nie wypowiadał, i jak prawidłowo ustalił Sąd I instancji, sam z nich korzystał w tajemnicy przed kredytobiorcą. Oskarżony korzystając z produktów bankowych przypisanych D. K. (1) nie spłacał należności. Co więcej oskarżony podawał się za D. K. (1) bądź jego syna w kontaktach z bankiem. Oskarżony jako jedyna osoba miał dostęp do wszystkich produktów bankowych utworzonych na D. K.. Dodatkowo oskarżony własnoręcznie podpisał się za B. K., żonę D. K. (1), w celu uzyskania kredytu gotówkowego w wysokości 39.801,38 zł. Wszystkie te działania oskarżonego obrazują jego przestępcze działanie i składają się na obraz oszukańczych zachowań, które prawidłowo zostały mu przypisane. T. M. nie miał zamiaru spłacić zaciągniętych kredytów. Bank zamykał kolejno zadłużone rachunki a oskarżony otwierał nowe. Ostatecznie w imieniu D. K. (1) uzyskał jeszcze kredyt gotówkowy, z którego sam skorzystał.

W sprawie nie ma zatem wątpliwości co do tego, że oskarżony miał zamiar oszukać Bank (...) z siedzibą w G.. Słusznie Sąd I instancji podkreślił, iż oskarżony wprowadził w błąd Bank (...) co do osoby rzeczywistego kredytobiorcy, zamiaru spłaty zobowiązania oraz autentyczności i rzetelności składanych dokumentów – odnośnie kredytu gotówkowego. Oczywistym w sprawie jest fakt, że gdyby druga strona umowy знаła rzeczywisty stan, nie zawarłaby umowy na tych zasadach. D. K. (1) nie wiedział, iż ciężą na nim zobowiązania w banku do czasu aż bank nie zwrócił się o przesłanie jego aktu zgonu.

Sąd Rejonowy czyniąc ustalenia faktyczne w zakresie dotyczącym przypisanych oskarżonemu czynów nie dopuścił się błędów i zasadnie uznał, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a zebrane w sprawie dowody w tym i wyjaśnienia samego oskarżonego jednoznacznie wskazują na jego sprawstwo.

Podniesione w apelacji zarzuty sprowadzają się w istocie rzeczy do odmiennej, niż dokonana przez Sąd Rejonowy, oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a tym samym stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji i jako takie nie zasługiwały na uwzględnienie. Należy podkreślić, iż z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa wynika, że istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy na forsowaniu własnego poglądu strony na tę kwestię. Dodatkowo należy także zaznaczyć, iż w apelacji nie zostały zaprezentowane żadne nowe okoliczności, których nie ocenił uprzednio Sąd I instancji.

Sąd Rejonowy dokonując prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego przeprowadził wyczerpującą, pogłębioną analizę w płaszczyźnie wskazania na czym miało polegać jego działanie, a przyjęta kwalifikacja prawna jest prawidłowa i de facto nie była kwestionowana w apelacji.

Przy wymiarze kary Sąd Rejonowy odniósł się do przesłanek wynikających z art. 53 § 1 k.k. Mając na względzie dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary zawarte w art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd odwoławczy uznał, iż wymierzona oskarżonemu kara jest prawidłowa i adekwatna do winy i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Słusznie wskazano, iż oskarżony zarzucanych mu czynów dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa, w tym także za przestępstwa podobne. Sąd Rejonowy starannie wyważył i uwzględnił wszystkie okoliczności zarówno obciążające jak i łagodzące. Orzeczone kary jednostkowe, jak i kara łączna, nie są niewspółmiernie surowe w znaczeniu przesłanki z art. 438 pkt 4 k.p.k. i należy uznać je za kary sprawiedliwe. Nadto Sąd Rejonowy zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego banku kwot 6367,86 zł i 38983,39 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w Łodzi utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Sąd Okręgowy zwolnił T. M. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, iż ich uiszczenie w związku z orzeczoną bezwzględną karą pozbawienia wolności nadto obowiązkiem naprawienia szkody byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.